Απόφαση **2273 / 2009** (Δ, ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ)

Αριθμός 2273/2009

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ
Δ' Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Διονύσιο Γιαννακόπουλο, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Ελευθέριο Μάλλιο, Γεωργία Λαλούση, Ευτύχιο Παλαιοκαστρίτη και Βασιλική Θάνου-Χριστοφίλου, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 9 Οκτωβρίου 2009, με την παρουσία και του Γραμματέα Γεωργίου Φιστούρη για να δικάσει μεταξύ:

Του αναιρεσείοντος: Χ, κατοίκου ..., ο οποίος εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Παναγιώτη Γιαννόπουλο με δήλωση κατ' άρθρο 242 παρ. 2 ΚΠολΔ και κατέθεσε προτάσεις.
Της αναιρεσιβλήτου: Εταιρίας με την επωνυμία "ΜΠΑΤΣΕΡΒΙΣ ΜΑΝΤΑΛ ΕΙ ΕΣ" (BATSERVICE MANDAL AS), που εδρεύει στην ... και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Ζαφείριο Χατζηδημητρίου και κατέθεσε προτάσεις.
Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 22/8/2006 αίτηση της ήδη αναιρεσιβλήτου, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 3912/2007 οριστική του ίδιου Δικαστηρίου και 1157/2008 του Εφετείου Θεσσαλονίκης. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί ο αναιρεσείων με την από 3/9/2008 αίτησή του.
Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω. Η Εισηγήτρια Αρεοπαγίτης Γεωργία Λαλούση ανέγνωσε την από 25/9/2009 έκθεσή της, με την οποία εισηγήθηκε την απόρριψη της αναίρεσης.
Ο πληρεξούσιος της αναιρεσιβλήτου ζήτησε την απόρριψη της αιτήσεως και την καταδίκη του αντίδικου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Ι. Σύμφωνα με το άρθρο 68 ΚΠολΔ, δικαστική προστασία έχει δικαίωμα να ζητήσει όποιος έχει άμεσο έννομο συμφέρον. Περαιτέρω, κατά το άρθρο 906 ΚΠολΔ οι αλλοδαπές διαιτητικές αποφάσεις κηρύσσονται εκτελεστές σύμφωνα με το άρθρο 905 παράγραφος 1, αν συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 903. Κατά το τελευταίο αυτό δε άρθρο, με επιφύλαξη αυτών που ορίζουν διεθνείς συμβάσεις, αλλοδαπή διαιτητική απόφαση αποτελεί δεδικασμένο, χωρίς άλλη διαδικασία, αν συντρέχουν οι ακόλουθες προϋποθέσεις: 1) αν η συμφωνία διαιτησίας στην οποία βασίστηκε η έκδοσή της είναι έγκυρη κατά το δίκαιο που τη διέπει, 2) αν το αντικείμενο της διαιτητικής απόφασης μπορεί να γίνει αντικείμενο συμφωνίας διαιτησίας κατά το ελληνικό δίκαιο, 3) αν η απόφαση δεν προσβάλλεται με ένδικα μέσα ή προσφυγή ή δεν εκκρεμεί διαδικασία αμφισβήτησης του κύρους της, 4) αν ο διάδικος που νικήθηκε δεν στερήθηκε κατά τη διαιτητική διαδικασία το δικαίωμα της υπεράσπισης, 5) αν η απόφαση δεν είναι αντίθετη με απόφαση ελληνικού δικαστηρίου που εκδόθηκε στην ίδια υπόθεση και αποτελεί δεδικασμένο για τους διαδίκους μεταξύ των οποίων εκδόθηκε η αλλοδαπή διαιτητική απόφαση, 6) αν η απόφαση δεν είναι αντίθετη προς τη δημόσια τάξη ή προς τα χρηστά ήθη. Τέλος, κατά το άρθρο 919 παράγραφος 1 του ιδίου, ως άνω, Κώδικα, η αναγκαστική εκτέλεση γίνεται, όταν πρόκειται για δικαστικές και διαιτητικές αποφάσεις, υπέρ και κατά των προσώπων, έναντι των οποίων ισχύει δεδικασμένο. Στην προκείμενη περίπτωση, το Εφετείο με την προσβαλλόμενη απόφαση, σχετικά με τον ισχυρισμό του αναιρεσείοντος ότι η αναιρεσίβλητη εταιρία δεν νομιμοποιείται ενεργητικά να ζητήσει την

κήρυξη εκτελεστής της επίδικης διαιτητικής απόφασης και καθόσον αφορά τη διάταξή της για την αμοιβή των διαιτητών, δέχθηκε τα ακόλουθα: "Εξάλλου, απορριπτέος ως αβάσιμος είναι και ο διαλαμβανόμενος στον πρώτο λόγο της εφέσεως του καθού-εκκαλούντος, ισχυρισμός, περί ελλείψεως ενεργητικής νομιμοποιήσεως της αιτούσας-εφεσίβλητης για την κήρυξη εκτελεστότητας της αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης ως προς τη διάταξή της περί της επιδικασθείσας αμοιβής των διαιτητών. Τούτο διότι, η αιτούσα δικαιούται να υποβάλει την ένδικη αίτηση κήρυξης εκτελεστότητας της αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης και ως προς την ως άνω διάταξη, δεδομένου ότι, από την επισκόπηση του περιεχομένου του διατακτικού της αλλοδαπής αποφάσεως, που λεπτομερώς παραπάνω αναλύεται, προκύπτει ότι, για την καταβολή της εν λόγω αμοιβής που επιδικάσθηκε υπέρ των τριών διαιτητών και εις βάρος του καθού και έπρεπε να καταβληθεί το αργότερο μέχρι την 27 Ιουλίου 2006, καθισταμένης έκτοτε ληξιπρόθεσμης, ευθύνεται έναντι των προαναφερόμενων διαιτητών από κοινού και εις ολόκληρο και η αιτούσα, στην οποία, παρέχεται με την απόφαση το δικαίωμα καταβολής να την αναζητήσει απ' αυτόν, πλέον τόκων. Ενόψει του ότι δε, ο καθού δεν κατέβαλε την αμοιβή αυτή κατά την ως άνω ημεροχρονολογία και έχει ήδη καταστεί ληξιπρόθεσμη, νομιμοποιείται η αιτούσα προς άσκηση της ένδικης αιτήσεως περί κηρύξεως της εκτελεστότητας της αλλοδαπής απόφασης και ως προς την εν λόγω διάταξή της, ενώ ο ισχυρισμός του εκκαλούντος περί μη πληρωμής της αμοιβής των διαιτητών από την αιτούσα, δεν αποτελεί αντικείμενο της παρούσας δίκης, αλλά ενδεχόμενης δίκης περί την εκτέλεση του άρθρου 933 ΚΠολΔ". Μετά τις παραδοχές αυτές το Εφετείο απέρριψε τον πρώτο λόγο της έφεσης του αναιρεσείοντος επικυρώνοντας την πρωτόδικη απόφαση, που είχε δεχθεί την αίτηση κηρύσσοντας εκτελεστή τη διαιτητική απόφαση και ως προς τη διάταξη αυτή. Κρίνοντας, έτσι, το Εφετείο ορθά δεν κήρυξε απαράδεκτη την αίτηση κατά το προαναφερόμενο σκέλος της εφόσον, η αιτούσα-αναιρεσίβλητη υπήρξε διάδικος (ενάγουσα-εναγομένη) στη δίκη μετά την οποία εκδόθηκε η διαιτητική απόφαση που κηρύχθηκε εκτελεστή, ο καθού η αίτηση-αναιρεσείων επίσης (εναγόμενος-ενάγων), σύμφωνα με το διατακτικό της διαιτητικής απόφασης, όπως αυτό προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφαση, είναι ο κύριος υπόχρεος καταβολής της αμοιβής των διαιτητών και απλώς έναντι των διαιτητών ευθύνεται εις ολόκληρο και η αιτούσα, έτσι ώστε, εφόσον ο αναιρεσείων περιήλθε σε υπερημερία περί την καταβολή αυτής, νομιμοποιείται να ζητήσει την κήρυξη εκτελεστής και της διάταξης αυτής της απόφασης. Το Εφετείο κατ' ακολουθίαν δεν υπέπεσε στην πλημμέλεια από τον αριθμό 14 του άρθρου 559 ΚΠολΔ με το να μην κηρύξει απαράδεκτη την αίτηση ως προς το προαναφερόμενο αίτημα, και ο πρώτος λόγος της αναίρεσης είναι αβάσιμος και απορριπτέος.

ΙΙ. Κατά το άρθρο 5 παρ. 1α της Σύμβασης περί εκτέλεσης αλλοδαπών διαιτητικών αποφάσεων (ΝΔ 4220/1961) "η αναγνώρισις και εκτέλεσις της αποφάσεως δύναται να απορριφθή μόνον, τη αιτήσει του μέρους εναντίον του οποίου γίνεται επίκλησις ταύτης, εφ' όσον τούτο (το μέρος) προσκομίζει εις την αρμοδίαν αρχήν της χώρας, ένθα επιζητείται η αναγνώρισις και εκτέλεσις, την απόδειξιν ότι: α) τα εις την συμφωνίας περί ης το άρθρον 2 μέρη, είχαν, βάσει του επ' αυτών εφαρμοστέου δικαίου, ανικανότητα τινά, ή ότι η εν λόγω συμφωνία δεν είναι έγκυρος βάσει του δικαίου εις το οποίον τα μέρη την υπήγαγον, και εν ελλείψει ενδείξεως περί τούτου, βάσει του δικαίου της χώρας εν τη οποία εξεδόθη η απόφασις", ενώ κατά την παράγραφο 2α του ίδιου άρθρου "η αναγνώρισις και εκτέλεσις διαιτητικής αποφάσεως θα δύναται ωσαύτως ν' απορριφθή, εάν η αρμοδία αρχή της χώρας ένθα ζητείται η αναγνώρισις και εκτέλεσις διαπιστώνη: α) ότι, κατά το δίκαιον της εν λόγω χώρας, το αντικείμενον της διαφοράς δεν είναι επιδεκτόν ρυθμίσεως δια διαιτησίας". Επίσης, κατά το άρθρο 2 παράγραφος 7λα του Ν 2251/1994 περί προστασίας των καταναλωτών καταχρηστικοί είναι ιδίως οι όροι που: λα) αποκλείουν την υπαγωγή των διαφορών από σύμβαση στο φυσικό τους δικαστή με την πρόβλεψη αποκλειστικής αλλοδαπής δικαιοδοσίας ή διαιτησίας". Περαιτέρω, κατά το άρθρο 1 παράγραφος 4 του ίδιου νόμου 2251/1994, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 1 παρ. 5 του Ν. 3567/2007, "Με την επιφύλαξη των ειδικών διατάξεων του παρόντος νόμου α) καταναλωτής είναι κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο ή ενώσεις προσώπων χωρίς νομική προσωπικότητα για τα οποία προορίζονται τα προϊόντα ή οι υπηρεσίες που προσφέρονται στην αγορά και τα οποία κάνουν χρήση των προϊόντων ή των υπηρεσιών αυτών, εφόσον αποτελούν τον τελικό αποδέκτη τους. Καταναλωτής είναι και αα) κάθε αποδέκτης διαφημιστικού μηνύματος, ββ) κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο που εγγυάται υπέρ καταναλωτή, εφόσον δεν ενεργεί στο πλαίσιο της επαγγελματικής δραστηριότητάς τους". Κατά τον ανωτέρω

νόμο για να θεωρηθεί κάποιος καταναλωτής και να έχουν εφαρμογή οι διατάξεις του, πρέπει να είναι ο τελικός αποδέκτης των προϊόντων ή υπηρεσιών και έτσι δεν μπορεί να είναι καταναλωτής εκείνος που αποτελεί ενδιάμεσο κρίκο στην εμπορική αλυσίδα, όταν δηλαδή αγοράζει κάποιο αγαθό με σκοπό να παραχωρήσει τη χρήση του σε άλλους, όπως συμβαίνει και στην παραγγελία κατασκευής πλοίου για επαγγελματική χρήση. Η ένταξη, δηλαδή, ενός συγκεκριμένου προσώπου στο προστατευτικό πεδίο του νόμου εξαρτάται από τις περιστάσεις και τα πραγματικά περιστατικά που υποδεικνύουν τη σχέση του καταναλωτή προς τα προϊόντα. Και τούτο, διότι το σύστημα προστασίας από τις καταχρηστικές ρήτρες στηρίζεται στην ιδέα ότι ο καταναλωτής βρίσκεται σε ασθενέστερη θέση σε σχέση προς τον επαγγελματία, όσον αφορά τη δυνατότητα διαπραγμάτευσης όσο και το επίπεδο πληροφόρησης, θέση η οποία τον υποχρεώνει να προσχωρήσει στους όρους χωρίς να μπορεί να ασκήσει επιρροή επί του περιεχομένου τους. Στην προκείμενη περίπτωση, το Εφετείο, με την προσβαλλόμενη απόφαση, δέχθηκε τα ακόλουθα, κρίσιμα για την τύχη της αναίρεσης πραγματικά περιστατικά: "Η αιτούσα-εκκαλούσα-εφεσίβλητη αλλοδαπή εταιρία που έχει την έδρα της στην πόλη ... δραστηριοποιείται στον τομέα της ναυπήγησης πλοίων, ήτοι της κατασκευής, πώλησης και παράδοσης επιβατικών μεταφορικών πλοίων, ταχύπλοων σκαφών από αλουμίνιο (καταμαράν). Στο ναυπηγείο που διαθέτει κατασκευάζει τα πλοία ύστερα από παραγγελία και μάλιστα σύμφωνα με τις ανάγκες και τις επιθυμίες του παραγγελέα πελάτη της και έχει ναυπηγήσει μεγάλο αριθμό πλοίων για διάφορες αλλοδαπές εφοπλιστικές επιχειρήσεις, ενώ ναυπήγησε και καταμαράν και για τις ημεδαπές ναυτιλιακές επιχειρήσεις του "Ομίλου ..." και της εταιρίας "Δωδεκάνησος Ναυτιλιακή ΑΕ". Ο καθού η αίτηση-εκκαλών-εφεσίβλητος ασκεί στην πόλη της Θεσσαλονίκης έντονη επιχειρηματική δραστηριότητα με ευρύ και ποικίλο αντικείμενο, συνιστάμενο κυρίως στις οδικές μεταφορές, στη διαχείριση αποθηκευτικών χώρων και ακίνητης περιουσίας και στην εμπορία μεταχειρισμένων αυτοκινήτων. Προς εξυπηρέτηση δε της εμπορικής δραστηριότητάς του διατηρεί ατομικές επιχειρήσεις, ενώ μετά το έτος 1988 δημιούργησε και όμιλο εταιριών στις οποίες κατέχει το μεγαλύτερο μέρος των μετοχών. Συγκεκριμένα, από τα μετ' επικλήσεως προσκομιζόμενα από τον καθού συμβολαιογραφικά συμβόλαια και τα ΦΕΚ προκύπτει ότι συνέστησε: 1) το έτος 1988, την εταιρία περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία "Επιχειρήσεις Αξιοποίησης Ακινήτων και ελευθέρων χώρων-Εταιρία Περιορισμένης Ευθύνης" και με τον διακριτικό τίτλο "... ΕΠΕ", με αρχικό σκοπό την αξιοποίηση των πάσης φύσεως ακινήτων και ελευθέρων εν γένει χώρων, ο οποίος το έτος 1996 συμπληρώθηκε και προστέθηκε ως περαιτέρω σκοπός της εταιρίας και η κυριότητα ελληνικών τουριστικών επαγγελματικών σκαφών αναψυχής-πλοίων, η εκμετάλλευση διαχείριση και ναύλωση ελληνικών τουριστικών σκαφών αναψυχής-πλοίων και η συμμετοχή σε ελληνικές εταιρίες, οποιασδήποτε νομικής μορφής με ανάλογο ή παρόμοιο αντικείμενο εργασιών, ενώ το 1999 μετατράπηκε σε μονοπρόσωπη ΕΠΕ με μοναδικό εταίρο τον ίδιο, και στις 14-9-2006 έγινε μετατροπή της εν λόγω εταιρίας σε ανώνυμη εταιρία με διευρυμένο πλέον αντικείμενο επιχειρηματικής δραστηριότητας, συνιστάμενο εκτός των ανωτέρω και στην άσκηση οιασδήποτε μορφής εφοπλιστικών ή ναυτικών εργασιών, 2) το έτος 1990, την ανώνυμη εταιρία με την επωνυμία Χ-Ανώνυμη Εταιρία Οδικών Μεταφορών-Terminal Conteiner ΑΕ", με σκοπό την διενέργεια εθνικών οδικών μεταφορών εμπορευμάτων με ιδιόκτητα φορτηγά αυτοκίνητα δημοσίας χρήσεως, 3) την ανώνυμη εταιρία με την επωνυμία "Χ-Ανώνυμη Εμπορική και Βιομηχανική Εταιρεία Ειδών Διατροφής-Διανομών-Σούπερ Μάρκετ", η οποία το έτος 1998 τροποποιήθηκε και λειτούργησε με την επωνυμία "Auto Rent ΑΕ Εισαγωγής Εμπορίας και Εκμίσθωσης Αυτοκινήτων και Σκαφών Θαλάσσης" και διακριτικό τίτλο "Ωτο Ρεντ", και σκοπό τη σύναψη συμβάσεων μισθώσεως και εκμισθώσεως και την εν γένει εμπορία αυτοκινήτων επιβατικών και φορτηγών, μοτοσικλετών και θαλασσίων σκαφών, 4) το έτος 1999 την ανώνυμη εταιρία με την επωνυμία "Top Line Ανώνυμη Εταιρεία Εθνικών Οδικών Μεταφορών Αυτοκινήτων" και διακριτικό τίτλο "Top Line ΑΕ" με σκοπό τη διενέργεια εθνικών οδικών μεταφορών αυτοκινήτων και μοτοσικλετών. Στα πλαίσια λοιπόν των ως άνω επιχειρηματικών δραστηριοτήτων, ο καθού έχοντας αποφασίσει την απόκτηση επιβατικών πλοίων για να τα δρομολογήσει στην ακτοπλοϊκή γραμμή που συνδέει τη ... με τα νησιά των ... και του Βορειοανατολικού Αιγαίου, επισκέφθηκε τον Ιούνιο του 2004 τη διεθνή έκθεση ναυτιλίας "..." στον ..., όπου διατηρούσε εκθεσιακό χώρο και η αιτούσα αλλοδαπή εταιρία. Ενημερώθ...Catamaran" και στη συνέχεια άρχισε τις διαπραγματεύσεις με τους τελευταίους, αλλά και με τους αντιπροσώπους της αλλοδαπής εταιρίας για τη σύναψη σύμβασης ναυπήγησης κατά παραγγελία δύο πλοίων του ως άνω τύπου. Οι εν λόγω

διαπραγματεύσεις, που διήρκησαν περίπου δύο μήνες και αφορούσαν τα τεχνικά χαρακτηριστικά και τις αναγκαίες προδιαγραφές των υπό ναυπήγηση σκαφών, που προσδιόρισε ο καθού η αίτηση καθώς και το χρόνο παράδοσης, το τίμημα και τον τρόπο αποπληρωμής του, κατέληξαν στις 7-8-2004 στην κατάρτιση της επίμαχης συμβάσεως ναυπήγησης, για την οποία υπογράφηκε από τα διάδικα μέρη στη ... κατά την ως άνω ημεροχρονολογία έγγραφη σύμβαση με βάση το έντυπο της τυποποιημένης ... Σύμβασης Ναυπήγησης 2000, που είχε συνταχθεί από την Ένωση ... Πλοιοκτητών, τον Οργανισμό Νορβηγών Ναυπηγών για πωλήσεις και προώθηση και την Ένωση ... Ναυπηγών. Δυνάμει της συμβάσεως αυτής η αιτούσα κατασκευάστρια εταιρία ανέλαβε την υποχρέωση να σχεδιάσει, κατασκευάσει, καθελκύσει, εξοπλίσει, ολοκληρώσει, πωλήσει και παραδώσει προς τον καθού, δύο (2) σκάφη τύπου Sea Lord 40 Catamaran με αριθμούς του κατασκευαστή 50 και 51, όπως περιγράφονται στη σύμβαση και ο τελευταίος ανέλαβε την υποχρέωση να αγοράσει και να παραλάβει τα σκάφη και να καταβάλει το συμφωνημένο τίμημα, ανερχόμενο στο ποσό των 6.320.000 ευρώ για κάθε σκάφος, σταδιακά σε δόσεις μέχρι την παράδοση και παραλαβή των πλοίων, σύμφωνα με τους σχετικούς όρους της συμβάσεως. Κατά τον όρο XIX της σύμβασης αυτής, συμφωνήθηκε ότι: "1. Τα συμβαλλόμενα μέρη συμφωνούν δια της παρούσας, ότι η εγκυρότητα και η ερμηνεία της Συμβάσεως και κάθε ξεχωριστού άρθρου της θα διέπεται από τους νόμους του .... 2. οποιαδήποτε αντιδικία μεταξύ των συμβαλλομένων μερών αναφορικά με τη σύμβαση θα διευθετείται με τελεσίδικο και δεσμευτικό τρόπο και για τα δύο μέρη με διαιτησία στο.... Τα μέρη θα ορίσουν από κοινού τρεις διαιτητές εκ των οποίων ο ένας τουλάχιστον θα είναι δικηγόρος .... Εάν τα μέρη δεν συμφωνήσουν στην επιλογή των διαιτητών εντός 14 ημερών από την κοινοποίηση από οποιοδήποτε μέρος του εγγράφου αιτήματος για διαιτησία, κάθε μέρος θα διορίσει έναν διαιτητή και οι δύο θα έχουν διοριστεί με αυτόν τον τρόπο θα εκλέξουν τον τρίτο διαιτητή ο οποίος θα είναι και ο πρόεδρος του διαιτητικού δικαστηρίου. Εάν ένα μέρος δεν διορίσει διαιτητή εντός 14 ημερών μετά την υποβολή του αιτήματος από το άλλο μέρος, ο πρόεδρος του Εφετείου της περιφέρειας της έδρας του κατασκευαστή θα διορίσει μετά από αίτηση οποιοδήποτε εκ των δύο μερών, τον διαιτητή.". Εις εκτέλεση της συμβάσεως αυτής η μεν αιτούσα άρχισε την ναυπήγηση των επιδίκων πλοίων στο ναυπηγείο της στο .. ενώ ο καθού, που σύμφωνα με τους συμβατικούς όρους αποπληρωμής του τιμήματος είχε υποχρέωση να αποπληρώσει μέχρι την 15η-9-2004 την πρώτη δόση ανερχόμενη στο 20% του ως άνω συμφωνημένου τιμήματος για κάθε σκάφος, ήτοι στο ποσό των 1.264.000 ευρώ για το καθένα, κατέβαλε, κατά το χρονικό διάστημα από 10-8-2004 έως 24-8-2004 μόνο τα ποσά των 100.000 ευρώ και 400.000 ευρώ. Στη συνέχεια όμως, η εκτέλεση της επίμαχης συμβάσεως δεν εξελίχθηκε ομαλά και ενόψει τούτου τα διάδικα μέρη υπέγραψαν την από 14-9-2004 έγγραφη συμφωνία με τίτλο "Πρόγραμμα Αποπληρωμής ενός Catamaran" στο περιεχόμενο της οποίας εκτός από την αναλυτική παράθεση του τρόπου, χρόνου και του ποσού πληρωμής του πρώτου υπό ναυπήγηση σκάφους αναγράφεται και ότι: "Αυτή η συμφωνία για το ένα πλοίο αλλάζει τους όρους πληρωμής στη σύμβαση της 7ης Αυγούστου 2004 και ακυρώνει το δεύτερο σκάφος". Κατόπιν τούτου, ανεφύησαν διαφορές μεταξύ των διαδίκων και η αιτούσα στις 19-11-2004 επικαλούμενη αθέτηση των όρων της συμβάσεως εκ μέρους του καθού, κατήγγειλε την επίδικη σύμβαση αξιώνοντας αποζημίωση για την ζημία που είχε υποστεί από την αθέτηση των συμβατικών υποχρεώσεων υπό του τελευταίου. Προς επίλυση της διαφοράς συγκροτήθηκε κατά τα οριζόμενα στον προαναφερόμενο όρο της συμβάσεως το τριμελές διαιτητικό δικαστήριο αποτελούμενο από τους διαιτητές κ.κ. ... ως πρόεδρο, τον καθηγητή ... και τον ..., ως μέλη. Κατά τη διαδικασία ενώπιον του εν λόγω διαιτητικού δικαστηρίου εκδικάσθηκε τόσο η από 15-6-2005 αγωγή που άσκησε η αιτούσα κατά του καθού, καθώς και κατά της ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία "TopLine ΑΕ", με την οποία ζητούσε να υποχρεωθεί ο καθού και εναλλακτικά η ως άνω ανώνυμη εταιρία να της καταβάλουν το ποσό των 1.327.682 ευρώ με το νόμιμο τόκο από 9-1-2005 μέχρι την ημέρα της πληρωμής, ως αποζημίωση για τη ζημία που υπέστη από την εκ μέρους του καθού παράβαση των όρων πληρωμής, του τόκους επί του ποσού των 600.000 ευρώ, τις δαπάνες της διαιτησίας καθώς και την αμοιβή των διαιτητών, όσο και η ανταγωγή που άσκησε ο καθού με την οποία ζητούσε να υποχρεωθεί η αιτούσα να του καταβάλει το καταβληθέν έναντι του συμφωνημένου τιμήματος ποσό των 680.000 ευρώ με τους νομίμους τόκους, το ποσό των 100.000 ευρώ ως αποζημίωση, τις δαπάνες της διαιτησίας καθώς και την αμοιβή των διαιτητών. Το Διαιτητικό Δικαστήριο με την από 7-7-2006 διαιτητική απόφασή του κρίνοντας ομόφωνα ότι ο καθού η αίτηση παραβίασε τους όρους της συμβάσεως

ναυπήγησης όπως αυτή τροποποιήθηκε με το ως άνω παράρτημα και ότι η καταγγελία της συμβάσεως είναι νόμιμη, απέρριψε την ανταγωγή, κατά παραδοχή της αιτήσεως προσδιόρισε το ποσό της αποζημιώσεως που δικαιούται η αιτούσα σε 1.400.000 ευρώ, εκ του οποίου , έκρινε ότι έπρεπε να επιδικασθεί υπέρ της αιτούσας και σε βάρος του καθού η αίτηση το ποσό των 720.000 ευρώ, καθόσον ο καθού είχε ήδη καταβάλει το ποσό των 680.000 ευρώ. Στο διατακτικό δε της εν λόγω απόφασης αυτολεξεί αναφέρονται τα ακόλουθα: "Στην κύρια αγωγή: 1. Ο Χ θα καταβάλει στην Batservice Mandal AS αποζημίωση ποσού ευρώ 720.000 επτακοσίων είκοσι χιλιάδων ευρώ, πλέον τόκου 8,75% ανά έτος από 9 Ιανουαρίου 2005 μέχρι 30 Ιουνίου 2005, τόκου 9% ανά έτος από 1 Ιουλίου 2005 μέχρι 31 Δεκεμβρίου 2005, τόκου 9,25% ανά έτος από 1 Ιανουαρίου 2006 μέχρι 30 Ιουνίου 2006 και τόκου 9,75% ανά έτος από 1 Ιουλίου 2006 μέχρι την εξόφληση. 2. Ο Χθα καταβάλει στην Batservice Mandal AS τόκο 10% ανά έτος επί του ποσού των 600.000 ευρώ από 15 Οκτωβρίου 2004 μέχρι 19 Νοεμβρίου 2005. Στην ανταγωγή: 3. Η Batservice Mandal AS απαλλάσσεται. Και στις δύο αγωγές: 4. Ο Χ θα καταβάλει στην Batservice Mandal AS τα έξοδά της που σχετίζονται με τη διαιτησία ποσού 1.249.143- ένα εκατομμύριο διακόσιες σαράντα εννέα χιλιάδες εκατό σαράντα τρεις ... κορώνες πλέον τόκου 9,75% ανά έτος από 27 Ιουλίου 2006 μέχρι την εξόφληση. 5. Ο κ.Χ θα καταβάλει τις αμοιβές και τα άλλα έξοδα των διαιτητών που σχετίζονται με τη διαιτησία συνολικού ποσού NOK 659.440- εξακόσιες πενήντα εννέα χιλιάδες, τετρακόσιες σαράντα Νορβηγικές κορώνες, NOK 180.000 εκατόν ογδόντα χιλιάδες Νορβηγικές κορώνες στον καθηγητή ..., NOK 196.740- εκατόν ενενήντα έξι χιλιάδες επτακόσιες σαράντα Νορβηγικές κορώνες στον ... και NOK 287.700 -διακόσιες ογδόντα δύο χιλιάδες επτακόσιες ...κορώνες στον κ. ..., πλέον τόκου 9,75% ανά έτος από 27 Ιουλίου 2006 μέχρι την εξόφληση. Ο κ. Χ και η Batservice Mandal AS θα ευθύνονται έναντι των προαναφερόμενων διαιτητών από κοινού και εις ολόκληρο για τις αμοιβές και τα έξοδα των διαιτητών και των τόκων επ' αυτών και η Batservice Mandal AS θα έχει το δικαίωμα να αναζητήσει από τον κ. Χ οποιαδήποτε ποσά κατέβαλε σχετικά με την αμοιβή και τα έξοδα των διαιτητών πλέον τόκου 9,75% ετησίως μέχρι να εξοφληθεί από τον κ. Χ. 6. Όλα τα επιδικασθέντα ποσά υπό 1, 2. 4 και 5 θα καθίστανται ληξιπρόθεσμα το αργότερο μέχρι την 27 Ιουλίου 2006." Εξάλλου στο αιτιολογικό της διαιτητικής απόφασης ρητώς μνημονεύονται τα ακόλουθα, που έχουν ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της παρούσας δίκης και δη ότι: 1) το σώμα των διαιτητών συγκροτήθηκε σύμφωνα με το άρθρο XIX αριθμός 2 της σύμβασης και δεν προβλήθηκαν από τα διάδικα μέρη αντιρρήσεις σχετικά με το διορισμό ή την αρμοδιότητα του σώματος των διαιτητών 2) οι διαιτητές εφάρμοσαν το Νορβηγικό δίκαιο, σύμφωνα με το ως άνω άρθρο της σύμβασης, 3) κατά τη διαδικασία της διαιτησίας, η μεν αιτούσα εταιρία κατέθεσε τις από 15-6-2005 προτάσεις με την απαίτησή της για αποζημίωση για την επανόρθωση της ζημίας που υπέστη ως συνέπεια της λύσης-καταγγελίας της σύμβασης, ο δε καθού η αίτηση κατέθεσε την αντίκρουσή του και την από 7-10-2005 ανταπαίτησή του σχετικά με την επιστροφή των δόσεων που έχουν ήδη καταβληθεί με βάση τη σύμβαση, 4) η κύρια ακροαματική διαδικασία της διαιτησίας έλαβε χώρα στο Όσλο από την 8η Μαΐου 2006 (ημέρα Δευτέρα) έως την 12η Μαΐου 2006 (ημέρα Παρασκευή), 5) οι διάδικοι εκπροσωπήθηκαν από δύο δικηγόρους και συγκεκριμένα ο καθού εκπροσωπήθηκε από την εταιρία ... DA, δικηγόρο Lars Musaeus επικουρούμενος από το δικηγόρο του Πρωτοδικείου Πειραιά ... της εταιρίας ... και συνεργάτες, 6) ο καθού η αίτηση ήταν παρών καθόλη τη διαδικασία και η κατάθεσή του που έγινε στην ελληνική γλώσσα, μεταφράστηκε στα αγγλικά από επαγγελματία μεταφραστή, ενώ κατά τη διαδικασία του δόθηκε η ευκαιρία να προβεί σε μία τελική δήλωση, 7) εξετάστηκαν επί των πραγματικών περιστατικών επτά μάρτυρες που προτάθηκαν από διάδικα μέρη, 8) μετά την κύρια ακροαματική διαδικασία τα μέρη κατέθεσαν τις απαιτήσεις τους για έξοδα και το σώμα των διαιτητών δεν δέχθηκε αντιρρήσεις σχετικά με το ποσό που ζητήθηκε, 9) το κάθε διάδικο μέρος ζητά να του καταβάλει ο αντίδικός του τα δικαστικά έξοδα, τα οποία προσδιορίζονται από μεν την αιτούσα στο ποσό των 1.249.143 NOK, εκ των οποίων το ποσό των 1.772.109 NOK αφορά αμοιβές για νομικές υπηρεσίες και το υπόλοιπο αφορά έξοδα, από δε τον καθού στο ποσό των 969.150 NOK εκ των οποίων το ποσό των 900.000 NOK αφορά αμοιβές για νομικές υπηρεσίες και το υπόλοιπο αφορά έξοδα και επιπλέον ζητούν να υποχρεωθεί ο αντίδικός τους να καταβάλει τα έξοδα της διαιτησίας συμπεριλαμβανομένων και των αμοιβών των διαιτητών..... Εξάλλου, το ως άνω αντικείμενο της διαφοράς επί του οποίου έκρινε η αλλοδαπή διαιτητική απόφαση -η οποία εξάλλου δεν ακυρώθηκε στη Νορβηγία- είναι σύμφωνα με το ελληνικό δίκαιο επιδεκτικό ρυθμίσεως με διαιτησία, αφού κατά τα προειρημένα, πρόκειται για

εμπορική διαφορά προερχόμενη από την ανωτέρω σύμβαση ναυπηγήσεως κατά παραγγελία. Άλλωστε, σύμφωνα και με όσα έχουν αναπτυχθεί στη μείζονα σκέψη, η εν λόγω σύμβαση, δεν είναι καταναλωτική σύμβαση και δεν εμπίπτει στο προστατευτικό πεδίο εφαρμογής και στις ρυθμίσεις του Νόμου 2251/1994 "περί προστασίας των καταναλωτών", ώστε να γίνει λόγος περί διαφοράς μη υποκείμενης σε διαιτητική επίλυση, κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 2 παρ. 7 περ. λα' του ως άνω νόμου και έτσι να συντρέχει εν προκειμένω το προβλεπόμενο εκ του άρθρου 5 παρ. 2 εδ. α' της Συνθήκης της Ν. Υόρκης κώλυμα της εκτελεστότητας της επίμαχης αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης. Κατά τα εκτιθέμενα λοιπόν στη νομική σκέψη, ο καθού η αίτηση ως παραγγελέας -εργοδότης του υπό ναυπήγηση πλοίου, κατασκευαζόμενου μετά από τη δική του παραγγελία σύμφωνα με τις ανάγκες και επιθυμίες του και μη ευρισκόμενου και προσφερόμενου τούτου στην αγορά, κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 1 του Ν 2251/1994, δεν θεωρείται καταναλωτής υπό την προαναφερόμενη έννοια του όρου αυτού σε σχέση με την εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 2 του ν. 2251/1994 και κατά συνέπεια οι διατάξεις αυτές που αναφέρονται στους γενικούς όρους συναλλαγών (ΓΟΣ) και στον έλεγχο της καταχρηστικότητας αυτών δεν είναι εφαρμοστέες κατά τα προδιαληφθέντα". Μετά τις παραδοχές αυτές το Εφετείο, με την προσβαλλόμενη απόφαση, απέρριψε τον τρίτο λόγο της έφεσης του αναιρεσείοντος, με τον οποίο διατύπωνε παράπονο κατά της πρωτόδικης απόφασης για την απόρριψη του ισχυρισμού του, ότι η επίδικη διαφορά ήταν ανεπίδεκτη επίλυσης με διαιτησία και ότι κατόπιν τούτου δεν έπρεπε να κηρυχθεί εκτελεστή, σύμφωνα με τις προαναφερόμενες διατάξεις. Το Εφετείο με αυτά που δέχθηκε ορθά δεν εφάρμοσε τις διατάξεις του άρθρου 5 παρ. 1α και παρ. 2α της Σύμβασης περί εκτέλεσης αλλοδαπών διαιτητικών αποφάσεων (ΝΔ 4220/1961), και των άρθρων 2 παρ. 7λα', καθώς και 1 παρ. 4 του Ν 2251/1994 περί προστασίας των καταναλωτών, διότι ο αναιρεσείων δεν μπορεί να χαρακτηρισθεί ως τελικός αποδέκτης των υπηρεσιών, αφού πρόκειται για σύμβαση στην οποία προσήλθε για διαπραγματεύσεις μετά από ενημέρωση που είχε σε σχετική έκθεση που γινόταν στην Ελλάδα, οι διαπραγματεύσεις έγιναν και κατέληξαν σε συμφωνία, στην οποία συμπεριλήφθηκε η ρήτρα διαιτησίας, το προϊόν δε, που παραγγέλθηκε η κατασκευή του, δεν προοριζόταν για προσωπική χρήση του αναιρεσείοντος, αλλά για εκμετάλλευσή του με τη μεταφορά επιβατών. Ο δεύτερος λόγος της αναίρεσης, επομένως, με τον οποίο προσάπτεται στην απόφαση η πλημμέλεια από τον αριθμό 1 του άρθρου 559 ΚΠολΔ για εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή των προαναφερόμενων ουσιαστικών διατάξεων ουσιαστικού δικαίου είναι αβάσιμος και απορριπτέος. Περαιτέρω, αβάσιμος και απορριπτέος είναι και ο τέταρτος λόγος της αναίρεσης, με τον οποίο προσάπτεται στην απόφαση η πλημμέλεια από τον αριθμό 19 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, διότι η απόφαση περιέχει σαφείς, επαρκείς και χωρίς αντιφάσεις αιτιολογίες για τις περιστάσεις, κάτω από τις οποίες έγινε η σύναψη της σύμβασης, τη φύση αυτής, τα προϊόντα που παραγγέλθηκαν και την έννοια του καταναλωτή, έτσι ώστε είναι εφικτός ο αναιρετικός έλεγχος ως προς τις διατάξεις που εφαρμόστηκαν.

ΙΙΙ. Κατά το άρθρο 906 ΚΠολΔ, οι αλλοδαπές διαιτητικές αποφάσεις κηρύσσονται εκτελεστές σύμφωνα με το άρθρο 905 παρ. 1, αν συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 903. Κατά δε το άρθρο 905 παρ. 1 ΚΠολΔ, με την επιφύλαξη αυτών που ορίζουν διεθνείς συμβάσεις μπορεί να γίνει στην Ελλάδα αναγκαστική εκτέλεση βασισμένη σε αλλοδαπό τίτλο από τότε που θα τον κηρύξει εκτελεστό απόφαση του μονομελούς πρωτοδικείου της περιφέρειας όπου βρίσκεται η κατοικία και, αν δεν έχει κατοικία, η διαμονή του οφειλέτη και, αν δεν έχει ούτε διαμονή, του μονομελούς πρωτοδικείου της πρωτεύουσας του κράτους. Με το άρθρο πρώτο του νδ 4220/1961 κυρώθηκε η από 10-6-1958 σύμβαση της Ν. Υόρκης, που αφορά την αναγνώριση και εκτέλεση αλλοδαπών διαιτητικών αποφάσεων, έχει δε από 14-10-1962 ισχύ νόμου και υπερέχει κατά το άρθρο 28 του Συντάγματος των άρθρων 903, 905 και 906 ΚΠολΔ (ΟλΑΠ 8/1997). Κατά το άρθρο 1 παράγραφος 1 της σύμβασης της Ν. Υόρκης "η παρούσα σύμβασις εφαρμόζεται επί της αναγνωρίσεως και εκτελέσεως των διαιτητικών αποφάσεων των εκδοθεισών επί του εδάφους Κράτους διαφόρου εκείνου εν τω οποίω επιζητείται η αναγνώρισις και εκτέλεσις των αποφάσεων, και προερχομένων εκ διαφορών μεταξύ φυσικών ή νομικών προσώπων. Εφαρμόζεται ωσαύτως επί των διαιτητικών αποφάσεων αίτινες δεν θεωρούνται ως ημεδαπαί αποφάσεις εν των Κράτει εν τω οποίω επιζητείται η αναγνώρισις και εκτέλεσίς των". Κατά το άρθρο 2 παράγραφος 1 της ίδιας σύμβασης "Έκαστον των συμβαλλομένων Κρατών αναγνωρίζει την συμφωνίαν δια της οποίας τα μέρη υποχρεούνται να υποβάλλωσιν εις διαιτησίαν απάσας τας διαφοράς ή ωρισμένας εκ των διαφορών, αίτινες ανεφύησαν ή θα ηδύναντο να αναφυώσι μεταξύ των, αναφορικώς προς

συγκεκριμένην έννομον σχέσιν, συμβατικήν ή εξωσυμβατικήν, αναφερομένην εις θέμα επιδεκτικόν ρυθμίσεως δια διαιτησίας". Κατά το άρθρο 3 της ίδιας σύμβασης "Έκαστον των συμβαλλομένων κρατών θα αναγνωρίζη το κύρος διαιτητικής τινός αποφάσεως και θα επιτρέπη την εκτέλεσιν της τοιαύτης αποφάσεως συμφώνως προς τους δικονομικούς κανόνας οίτινες ακολουθούνται εν τω εδάφει ένθα γίνεται η επίκλησις της αποφάσεως, υπό τας εν τοις επομένοις άρθροις αναγραφομένας προϋποθέσεις. Δεν θα επιβάλλωνται, δια την αναγνώρισιν ή εκτέλεσιν των διαιτητικών αποφάσεων επί των οποίων εφαρμόζεται η παρούσα σύμβασις, προϋποθέσεις αισθητώς αυστηρότεραι ούτε δικαστικά έξοδα αισθητώς ανώτερα, των επιβαλλομένων δια την αναγνώρισιν ή εκτέλεσιν ημεδαπών διαιτητικών αποφάσεων". Η ανωτέρω σύμβαση εισήγαγε αυτοτελείς κανόνες ουσιαστικού δικαίου, οι οποίοι έχουν ισχύ για τα κράτη μέλη (μεταξύ των οποίων είναι και η Νορβηγία που έχει κυρώσει τη σύμβαση) και δεν καταλείπει στο πεδίο εφαρμογής της περιθώριο προσφυγής του δικάζοντος δικαστή σε άλλο κανόνα του ουσιαστικού ή ιδιωτικού διεθνούς δικαίου, προκειμένου να εξακριβώσει το έγκυρο της συμφωνίας περί διαιτησίας. Περαιτέρω, τόσο κατά τα άρθρα 903 αρ. 6 και 906 ΚΠολΔ, όσο και κατά το άρθρο 5 παρ. 2 στοιχ. Β' της παραπάνω διεθνούς σύμβασης της Ν. Υόρκης, σύμφωνα με τα οποία δεν κηρύσσεται εκτελεστή στην Ελλάδα αλλοδαπή διαιτητική απόφαση αν είναι αντίθετη προς τη δημόσια τάξη. Ως δημόσια τάξη νοείται όχι η εσωτερική δημόσια τάξη, κατά την έννοια του άρθρου 3 ΑΚ, αλλά η διεθνής τοιαύτη, κατά την έννοια του άρθρου 33 ΑΚ, η οποία αποκλείει την κήρυξη εκτελεστής αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης όταν με αυτήν εισάγονται στη χώρα ρυθμίσεις οι οποίες αντιβαίνουν σε θεμελιώδεις κανόνες και αρχές, που κρατούν σ' αυτή και απηχούν τις κοινωνικές, οικονομικές, πολιτειακές, πολιτικές, θρησκευτικές και άλλες αντιλήψεις, οι οποίες διέπουν το βιοτικό ρυθμό αυτής και αποτελούν το φράγμα εφαρμογής στην ημεδαπή κανόνων αλλοδαπού δικαίου, η οποία μπορεί να προξενήσει διαταραχή στο βιοτικό αυτό ρυθμό, που κυριαρχεί στη χώρα (ΟλΑΠ 1572/1981, 6/1990). Στην προκείμενη περίπτωση το Εφετείο, εκτός από τα αναπτυσσόμενα στον προηγούμενο λόγο περιστατικά δέχθηκε και τα ακόλουθα: "Εκ των ανωτέρω αποδειχθέντων περιστατικών συνάγονται τα ακόλουθα: Η επίμαχη αλλοδαπή διαιτητική απόφαση της οποίας διώκεται η κήρυξη της εκτελεστότητάς της στην Ελλάδα, εκδόθηκε από το Διαιτητικό Δικαστήριο στο Όσλο της Νορβηγίας, επί διαφοράς που προέκυψε από τη σύμβαση ναυπηγήσεως -ως αυτή ίσχυε μετά την τροποποίησή της- η οποία συνιστά διεθνή εμπορική συναλλαγή, καθόσον κατά το χρόνο καταρτίσεως και υπογραφής της τα διάδικα-αντισυμβαλλόμενα μέρη, είχαν το κέντρο της επιχειρηματικής τους δραστηριότητας σε διαφορετικές χώρες, ήτοι, στην Ελλάδα, ο καθού η αίτηση που συμβλήθηκε ως παραγγελέας του πλοίου και όταν στη Νορβηγία η αιτούσα κατασκευάστρια του πλοίου. Σύμφωνα δε με τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη, συντρέχουν εν προκειμένω οι όροι της αμοιβαιότητας και της εμπορικότητας της διαφοράς που επιλύθηκε με τη διαιτησία, εφόσον η εν λόγω διαιτητική απόφαση εκδόθηκε στη Νορβηγία, η οποία είχε κυρώσει τη Σύμβαση της Ν. Υόρκης, επί διαφοράς προερχόμενης από την προαναφερόμενη σύμβαση ναυπηγήσεως κατά παραγγελία, η οποία κατά το ελληνικό δίκαιο έχει εμπορικό χαρακτήρα και κατά συνέπεια σύμφωνα με τα οριζόμενα στο άρθρο 1 της Σύμβασης της Ν. Υόρκης, εμπίπτει η επίμαχη αλλοδαπή διαιτητική απόφαση στο πεδίο εφαρμογής της, η οποία έχει αυξημένη τυπική ισχύ. Εξάλλου, η μεταξύ των διαδίκων καταρτισθείσα και υπογραφείσα συμφωνία της διαιτησίας, με βάση το ως άνω περιεχόμενο, κατά το οποίο, τα συμβαλλόμενα μέρη υποχρεούνται να προσφύγουν στη διαιτητική διαδικασία στην περίπτωση που θα ανακύψει μεταξύ τους διαφωνία ή διαφορά από την επίμαχη σύμβαση, έχει περιβληθεί τον προβλεπόμενο από το άρθρο της ως άνω Σύμβασης, έγγραφο τύπο. Ειδικότερα, κατά τα προμνημονευόμενα, η διαιτητική συμφωνία περιλαμβάνεται στο άρθρο ΧΙΧ παρ. 2 της από 7-8-2004 έγγραφης σύμβασης ναυπηγήσεως κατά παραγγελία, που κατά τα προειρημένα αφορούσε την κατασκευή δύο ταχύπλοων σκαφών τύπου Sea Lord 40 Catamaran με αριθμούς του Κατασκευαστή 50 και 51,και ισχύει και για τη διαφορά που αποτέλεσε το αντικείμενο της αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης, η οποία προέκυψε από τη μεταγενέστερη από 14-9-2004 έγγραφη συμφωνία των διαδίκων μερών, με την οποία ακυρώθηκε η αρχική σύμβαση ως προς το δεύτερο πλοίο με αριθμό 51 και τροποποιήθηκε ως προς τον τρόπο πληρωμής του πρώτου πλοίου με αριθμό 50, παρόλο που δεν επαναλαμβάνεται σ' αυτήν. Τούτο, διότι, από το προμνημονευόμενο περιεχόμενο του δεύτερου συμφωνητικού και τη σαφή διατύπωσή του, προκύπτει κατά τρόπο αναμφίβολο -και χωρίς να υφίσταται εν προκειμένω ανάγκη προσφυγής στους ερμηνευτικούς κανόνες των άρθρων 173 και 200 ΑΚ- ότι τούτο

αποτελεί ενιαίο σύνολο με το κείμενο του αρχικού ιδιωτικού συμφωνητικού και ουσιαστικά πρόκειται για μία ενιαία σύμβαση, επομένως και ο όρος περί διαιτησίας που περιέχεται στην αρχική σύμβαση, ισχύει αναμφίβολα και για τη μεταγενέστερη συμφωνία για τις διαφορές που θα προκύψουν από την εκτέλεση της συμβάσεως αναφορικά με το υπ' αριθμό 50 υπό κατασκευή πλοίο και την καταβολή του τιμήματος αυτού κατά τα οριζόμενα στην εν λόγω μεταγενέστερη συμφωνία. Συνακόλουθα τούτων, και σύμφωνα με τα προμνημονευόμενα στη μείζονα σκέψη, η περιεχόμενη την αρχική έγγραφη σύμβαση διαιτητική ρήτρα, αρκεί για να καθιδρύσει τη δικαιοδοσία του αλλοδαπού διαιτητικού δικαστηρίου και επί της επίδικης διαφοράς που ανέκυψε από τη μεταγενέστερη αυτή συμφωνία, χωρίς να απαιτείται η επανάληψη της διαιτητικής ρήτρας και στην τελευταία, αφού ουσιαστικά δεν πρόκειται για δύο χωριστές συμβάσεις, αλλά για μία ενιαία σύμβαση, ενώ λόγω της αυτοτέλειας της διαιτητικής συμφωνίας έναντι της ουσιαστικής κυρίας σύμβασης, η ακύρωση της τελευταίας κατά το μέρος που αφορούσε την κατασκευή του δεύτερου πλοίου, δεν επιδρά στο κύρος της διαιτητικής ρήτρας ως προς το πρώτο πλοίο. Σημειωτέον ότι το ... διαιτητικό δικαστήριο επελήφθη βάσει της συμφωνηθείσης αυτής διαιτητικής ρήτρας η οποία ενώπιόν του δεν αμφισβήτησε ο εκκαλών και έκρινε βάσει αυτής. Περαιτέρω, συντρέχουν εν προκειμένω οι προβλεπόμενες από το άρθρο 4 παρ. 1 της Συμβάσεως θετικές προϋποθέσεις για την αναγνώριση της εκτελεστότητας της αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης, συνιστάμενες στην προσκόμιση εκ μέρους της αιτούσας, προς απόδειξη της ουσιαστικής βασιμότητας της ένδικης αιτήσεώς της, των αντιγράφων της αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης και της συμφωνίας της διαιτησίας, νομοτύπως επικυρωμένων και νομίμως μεταφρασμένων από την ... στην Ελληνική γλώσσα. Σύμφωνα δε, με τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη, η προσκόμιση των, ως άνω, εγγράφων, έγινε κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 759 παρ. 4 ΚΠολΔ, ήτοι κατά τη συζήτηση της αιτήσεως στο ακροατήριο του Πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, (αλλά και κατά τη συζήτηση της παρούσας κατ' έφεση δίκης), το οποίο, ως δικονομικός κανόνας του Ελληνικού δικαίου που ρυθμίζει τη διαδικασία κηρύξεως εκτελεστής αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης, είναι εν προκειμένω εφαρμοστέο, σύμφωνα με το άρθρο 3 της Σύμβασης της Ν. Υόρκης. Συνακόλουθα τούτων, τα διαλαμβανόμενα στο δεύτερο λόγο της από 1-6-2007 εφέσεως του καθού η αίτηση-εκκαλούντος-εφεσιβλήτου περί του ότι, η ένδικη αίτηση είναι απορριπτέα ως κατ' ουσία αβάσιμη άλλως ως απαράδεκτη, καθόσον η αιτούσα κατά την κατάθεση αυτής στη Γραμματεία του Πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου δεν επισύναψε και δεν κατάθεση ταυτόχρονα μαζί μ' αυτήν και τα προβλεπόμενα από το ως άνω άρθρο έγγραφα, αλλά τα προσκόμισε μεταγενεστέρως κατά την επ' ακροατηρίω συζήτηση της αιτήσεως ήτοι εκπροθέσμως, είναι αβάσιμος και απορριπτέος....Περαιτέρω, οι διαλαμβανόμενοι στον τέταρτο λόγο της εφέσεως του καθού-εκκαλούντος ισχυρισμοί περί του ότι η κήρυξη της εκτελεστότητας της αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης αντίκειται προς την ουσιαστική και τη δικονομική ημεδαπή δημόσια τάξη, καθόσον α) με σχετικό όρο της επίδικης συμβάσεως περιοριζόταν η ερμηνεία αυτής μόνο στο κείμενό της, αποκλείοντας την εφαρμογή των άρθρων 173, 200, 281, 288 του Αστικού Κώδικα και του άρθρου 25 παρ. 1 του Συντάγματος και έτσι η διαιτητική απόφαση εκδόθηκε με βάση ερμηνευτικών αρχών των δικαιοπραξιών τελείως ξένων προς εκείνων του ελληνικού δικαίου με αποτέλεσμα να περιορισθεί το δικαίωμα ανταπόδειξης του καθού κατά της αγωγής στην αλλοδαπή διαιτητική δίκη β) το αλλοδαπό διαιτητικό όργανο δεν απέρριψε ως άκυρο το δικόγραφο της αγωγής που ασκήθηκε κατ' επικουρική υποκειμενική εναγωγή, δηλαδή κατά του καθού-εκκαλούντος και επικουρικά κατά της εταιρίας του Top Line όπως, λόγω της ακυρότητας αυτού που επιτάσσει το ελληνικό δικονομικό δίκαιο, αλλά προχώρησε στην εκδίκαση της υποθέσεως επί της ουσίας παρέχοντας έτσι τη δυνατότητα στην εφεσίβλητη να αποσύρει την αγωγή της κατά της ως άνω εταιρίας, είναι ισχυρισμοί που άπτονται της ουσίας της υποθέσεως και δεν μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο έρευνας από το δικαστήριο, καθόσον σύμφωνα με τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη, η κρίση για την ουσία της υπόθεσης του αλλοδαπού διαιτητικού δικαστηρίου, -που, κατά τα προειρημένα, εφάρμοσε το Νορβηγικό δίκαιο, στο οποίο τα διάδικα μέρη είχαν επιλέξει και νομίμως υπήγαγαν με τον σχετικό όρο ΧΙΧ παρ. 1 της συμβάσεως ναυπηγήσεως τη διαιτητική επίλυση των διαφορών τους- διαφεύγει τον έλεγχο του ημεδαπού δικαστηρίου ως προς τη νομική και ουσιαστική ορθότητά της και ως εκ τούτου το ημεδαπό δικαστήριο, εξετάζοντας τις προϋποθέσεις κηρύξεως αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης στην ημεδαπή, δεν έχει τη δυνατότητα να προβεί σε αναδίκαση της υπόθεσης, σε τροποποιήσεις, μεταβολές, προσθήκες ή αφαιρέσεις ως προς τα διατασσόμενα με την αλλοδαπή απόφαση και την έκδοση νέας επί της ουσίας απόφασης, ήτοι το

ημεδαπό δικαστήριο δεν εξετάζει ισχυρισμούς που ανάγονται στην ουσία. Επίσης ο διαλαμβανόμενος στον ίδιο λόγο εφέσεως ισχυρισμός περί του ότι, η εν λόγω διαιτητική απόφαση είναι αναιτιολόγητη, και ότι η έλλειψη σχετικών αιτιολογιών υποκρύπτει στέρηση του δικαιώματος άμυνας του εκκαλούντος και των υπερασπιστικών δικαιωμάτων του κατ' αυτής, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος, δεδομένου ότι από την επισκόπηση του περιεχομένου της αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης προκύπτει ότι σ' αυτήν γίνεται λεπτομερής έκθεση του ιστορικού της επίδικης διαφοράς και περιέχει πλήρη και εμπεριστατωμένη αιτιολογία, αφού μάλιστα εν προκειμένω δεν υποκρύπτεται στέρηση κάποιου δικαιώματος του καθού-εκκαλούντος προς υπεράσπισή του ή εφαρμογή κανόνα του ουσιαστικού δικαίου, που είναι αντίθετος στην ημεδαπή δημόσια τάξη. Ειδικότερα στο αιτιολογικό διαλαμβάνονται αναλυτικά: η σύμβαση ναυπήγησης και η ως άνω τροποποιητική αυτής που αποκαλείται "προσάρτημα", η κατά τη διάρκεια της ακροαματικής διαδικασίας παραίτηση του καθού εκ του ισχυρισμού του περί του ότι η σύμβαση είχε υπογραφεί με την Top Line SA και η ομολογία τούτου ότι είναι ο μόνος εναγόμενος, οι συμφωνημένοι όροι και η ερμηνεία τούτων, η παραβίαση εκ μέρους του καθού της σύμβασης και του "προσαρτήματος", η εξ αυτού του λόγου προβλεπόμενη από τη σύμβαση άσκηση του δικαιώματος καταγγελίας της συμβάσεως υπό της αιτούσας, η συμβατική υποχρέωση του καθού και το αντίστοιχο δικαίωμα της αιτούσας για τους τόκους επί τραπεζικής εγγυήσεως των 600.000 ευρώ που έπρεπε να δώσει ο καθού μέχρι την 15η Οκτωβρίου 2004, η απαίτηση της αιτούσας για αποζημίωση σύμφωνα με το άρθρο 70 (2) του Νορβηγικού Νόμου περί Πωλήσεων και ο τρόπος υπολογισμού της ζημίας της, η αξιολόγηση των ισχυρισμών του καθού προς αντίκρουση της αγωγής και της ανταγωγής του που απορρίφθησαν, η εν όλω παραδοχή της αγωγής και η επιδίκαση υπέρ της αιτούσας που νίκησε των εξόδων τα οποία ζήτησε υπολογιζόμενων τόσο επί του αντικειμένου της αγωγής όσο και της ανταγωγής. Υπό τους άνω ισχυρισμούς η εκτέλεση των άνω αλλοδαπών διαιτητικών αποφάσεων δεν είναι αντίθετη προς την δημόσια τάξη της ημεδαπής, καθόσον δεν είναι αντίθετη προς θεμελιώδεις κανόνες και αρχές της ελληνικής κοινωνικής, οικονομικής, πολιτικής και ηθικής ζωής, δοθέντος ότι η έννοια της δημόσιας τάξης είναι όχι η εσωτερική κατά το άρθρο 3 του ΑΚ, αλλά η στο άρθρο 33 ΑΚ αναφερομένη (διεθνής δημόσια τάξη) προς την οποία υφίσταται αντίθεση οσάκις η αλλοδαπή διαιτητική απόφαση προσκρούει στους βασικούς και θεμελιώδεις σημασίας κανόνες που απηχούν τις κοινωνικές, οικονομικές, πολιτειακές, πολιτικές, θρησκευτικές, ηθικές και άλλες αντιλήψεις που διέπουν το βιοτικό ρυθμό της χώρας υποδοχής και αποτελούν το φράγμα εφαρμογής στην ημεδαπή κανόνων αλλοδαπού δικαίου, η οποία μπορεί να προκαλέσει διαταραχή στο βιοτικό ρυθμό που κυριαρχεί στη χώρα". Το Εφετείο, σύμφωνα με τις σκέψεις που αναπτύσσονται παραπάνω, με αυτά που δέχθηκε ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε τις διατάξεις που αναφέρονται παραπάνω, αφού σύμφωνα με όσα αναφέρονται και στον προηγούμενο λόγο της αναίρεσης δεν είχαν εφαρμογή οι διατάξεις του νόμου 2251/1994, και δεν συντρέχει περίπτωση αντίθεσης προς τη δημόσια τάξη, όπως αυτή προσδιορίζεται παραπάνω. Εξάλλου, δεν συνέτρεχε περίπτωση εφαρμογής των διατάξεων της Σύμβασης της Ρώμης (Ν 1792/1988), εφόσον οι συμβαλλόμενοι είχαν καθορίσει το εφαρμοστέο για τη σύμβαση δίκαιο. 'Αρα, και ο τρίτος λόγος της αναίρεσης είναι αβάσιμος και απορριπτέος. Απορριπτέος, εν συνεχεία, κατόπιν των ανωτέρω, ως αβάσιμος είναι και ο πέμπτος λόγος της αναίρεσης με τον οποίο επίσης προσάπτεται η πλημμέλεια από τον αριθμό 1 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, ότι το Εφετείο εσφαλμένα ερμήνευσε και εφάρμοσε τις διατάξεις των άρθρων 33 ΑΚ, 323, 903,905, 906 ΚΠολΔ και 5 παρ. 2 εδ β' της σύμβασης της Ν Υόρκης, διότι δεν έπρεπε να κηρυχθεί η διαιτητική απόφαση εκτελεστή στην Ελλάδα λόγω αντίθεσής της στη δημόσια τάξη.

IV. Από τη διατύπωση των διατάξεων των παραγράφων 2 και 3 του άρθρου 905 ΚΠολΔ συνάγεται ότι κάθε αλλοδαπή απόφαση με την οποία επιλύθηκε ιδιωτική κατά το ελληνικό δίκαιο διαφορά και υπόκειται σε εκτέλεση, κηρύσσεται εκτελεστή στην Ελλάδα, προδήλως δε στην εκτελεστότητα, κατά την έννοια των σχετικών διατάξεων περιλαμβάνεται και η επιδικαζόμενη με την απόφαση δικαστική δαπάνη. Περαιτέρω, από τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 905 παρ.3 και 323 παρ, 5 ΚΠολΔ προκύπτει, όπως και παραπάνω σημειώνεται, ότι για να κηρυχθεί στην Ελλάδα εκτελεστή απόφαση αλλοδαπού δικαστηρίου απαιτείται, εκτός από άλλα, να μην είναι αντίθετη προς τη δημόσια τάξη, Στις διατάξεις αυτές η δημόσια τάξη νοείται με την έννοια του άρθρου 33 ΑΚ, όπως αυτή περιγράφεται παραπάνω. Κατ' ακολουθίαν, απόφαση αλλοδαπού δικαστηρίου που καταδικάζει τον ηττημένο εναγόμενο στα δικαστικά έξοδα του ενάγοντος, δεν προσκρούει

καταρχήν στην εγχώρια δημόσια τάξη και μπορεί να κηρυχθεί εκτελεστή στην Ελλάδα, αφού και το ελληνικό δίκαιο έχει αντίστοιχες διατάξεις στα άρθρα 173 επ. ΚΠολΔ, σε συνδυασμό με τις διατάξεις του Κώδικα Δικηγόρων (άρθρο 100 επ. ΝΔ 3026/1954) που προσδιορίζουν το ύψος της αμοιβής. Όμως, η καταδίκη, με τη δικαστική απόφαση, του εναγομένου να καταβάλει στην ενάγοντα υπέρμετρα δικαστικά έξοδα και ειδικότερα έξοδα τα οποία τελούν σε προφανή δυσαναλογία προς την αξία του αντικειμένου της δίκης και υπερβαίνουν κατά πολύ την εν λόγω αξία, δεν είναι προφανώς ανεκτή από την ελληνική δημόσια τάξη. Στην προκείμενη περίπτωση, το Εφετείο δέχθηκε τα ακόλουθα σχετικά με την κήρυξη της απόφασης εκτελεστής και καθόσον αφορά τα δικαστικά έξοδα: "Τέλος, ο πέμπτος και τελευταίος λόγος της ένδικης εφέσεως του εκκαλούντος καθού η αίτηση καθώς και ο πρώτος και τελευταίος πρόσθετος λόγος της εφέσεως, με τον οποίο προβάλλεται η αιτίαση ότι το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο εσφαλμένα ερμήνευσε και εφάρμοσε το νόμο, καθότι αφενός μεν, μείωσε τα επιδικασθέντα με την αλλοδαπή απόφαση δικαστικά έξοδα, ενώ θα έπρεπε να κρίνει αυτά εν όλω υπέρμετρα και να μην κηρύξει την απόφαση ως προς το συνολικό ποσό αυτών εκτελεστή και αφετέρου εσφαλμένα εφάρμοσε το ελληνικό δίκαιο και δη τα άρθρα 173 επ. και 822 ΚΠολΔ για να κρίνει ότι δεν αντίκειται η διαιτητική απόφαση αναφορικά με το ύψος της διαιτητικής αμοιβής στην ελληνική δημόσια τάξη, ενώ θα έπρεπε να εφαρμόσει ως προς το θέμα τούτο, το νορβηγικό δικονομικό δίκαιο, πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι. Συγκεκριμένα, το προαναφερόμενο ποσό των δικαστικών εξόδων που επιδίκασε η αλλοδαπή διαιτητική απόφαση, ύστερα από εκούσια υπαγωγή των διαδίκων στους Νορβηγούς διαιτητές, δεν είναι υπέρμετρο και δεν τελεί σε προφανή δυσαναλογία προς το ύψος της αξίας του αντικειμένου της διαφοράς ώστε η εκτέλεσή της στην Ελλάδα να είναι αντίθεση προς την ημεδαπή δημόσια τάξη, ενόψει της αξίας του αντικειμένου της αγωγής και ανταγωγής, της πολυπλοκότητας της κρινόμενης υπόθεσης, την ως άνω διάρκεια της διαιτητικής διαδικασίας, τον μεγάλο αριθμό των ανταλλασσόμενων μεταξύ των διαδίκων δικογράφων και εγγράφων. Άλλωστε, οι διάδικοι με τα από 18-5-2006 και 19-5-2005 έγγραφα των που μετ' επικλήσεως προσκομίζει η αιτούσα, πριν από την έκδοση της απόφασης, αντάλλαξαν μεταξύ των, σχετικό κατάλογο εξόδων που απαιτούσε ο καθένας από τον αντίδικό του, (ήτοι, η αιτούσα ζητούσε το ποσό των 1,249.143 NOK και ο καθού το ποσό των 969.250 NOK και από την αντιπαράθεση τούτων εν σχέση και με το ύψος των απαιτήσεων του καθενός, προκύπτει ότι το ύψος της δικαστικής δαπάνης που αξίωνε ο καθού δεν είχε μεγάλη διαφορά από την αντίστοιχη της αιτούσας) χωρίς ο καθού να προβάλλει στο Διαιτητικό Δικαστήριο αντιρρήσεις ως προς το ύψος της δικαστικής δαπάνης που αξίωνε απ' αυτόν η αιτούσα, το οποίο αποδέχθηκε και τελικά επιδικάσθηκε εις βάρος του. Τούτο ρητά μνημονεύεται στη διαιτητική απόφαση, και δη αναφέρεται ότι "μετά την κύρια ακροαματική διαδικασία τα μέρη κατάθεσαν τις απαιτήσεις τους για έξοδα και το σώμα των διαιτητών δεν δέχθηκε αντιρρήσεις σχετικά με το ποσό που ζητήθηκε". Κατ' ακολουθία τούτων ο μοναδικός λόγος της εφέσεως της αιτούσας με τον οποίο ισχυρίζεται τα αντίθετα και δη ότι η διάταξη της διαιτητικής αποφάσεως ως προς το ύψος των δικαστικών εξόδων δεν είναι αντίθετη προς την "ημεδαπή δημόσια τάξη" κρίνεται βάσιμος και πρέπει να γίνει δεκτός. Αναφορικά δε, με τον δεύτερο ισχυρισμό ως προς το δίκαιο που πρέπει να εφαρμοστεί για την εκτίμηση της αντίθεσης της σχετικής διάταξης της αλλοδαπής απόφασης που αφορά το ύψος της επιδικασθείσας διαιτητικής αμοιβής προς την "δημόσια τάξη" υπό την αναφερόμενη στη μείζονα σκέψη έννοια αυτής, πρέπει να σημειωθεί ότι ο σχετικός έλεγχος θα γίνει κατ' εφαρμογή των διατάξεων του ημεδαπού δικονομικού δικαίου, καθόσον το ζητούμενο είναι η διαπίστωση της αντίθεσης της αλλοδαπής διαιτητικής αποφάσεως προς την "εγχώρια δημόσια τάξη" και σε καταφατική περίπτωση η μη κήρυξη της σχετικής διατάξεως εκτελεστής". Μετά τις παραδοχές αυτές το Εφετείο δέχθηκε το σχετικό λόγο της έφεσης της αιτούσας-αναιρεσίβλητης, εξαφάνισε την πρωτόδικη απόφαση που δεν είχε κηρύξει την απόφαση εκτελεστή ως προς τη διάταξη των δικαστικών εξόδων και δέχθηκε την αίτηση καθολοκληρίαν κηρύσσοντας αυτή εκτελεστή και κατά την ανωτέρω διάταξη. Έτσι που έκρινε το Εφετείο δεν παραβίασε τις διατάξεις των άρθρων 33 ΑΚ, 905, 906 ΚΠολΔ, 5 παρ. 2 εδ β' της Σύμβασης της Ν. Υόρκης, 100 επ. του Κώδικα περί Δικηγόρων και 20 και 25 του Συντάγματος, αφού από τις παραδοχές του δεν προκύπτει ότι η επιδικασθείσα δικαστική δαπάνη είναι υπέρμετρη, αναλύοντας με επάρκεια τους λόγους για τους οποίους το ύψος αυτής ανέρχεται στο επιδικασθέν ποσό και οι οποίοι είναι περισσότεροι από αυτούς που αναφέρει ο αναιρεσείων στο δικόγραφο της αναίρεσης (σύνταξη αγωγής και προτάσεων). Ο έκτος λόγος, επομένως, της αναίρεσης είναι αβάσιμος και απορριπτέος.

V. Ο προβλεπόμενος στο άρθρο 559 αριθμός 1 εδ α' ΚΠολΔ λόγος αναίρεσης για παραβίαση των ερμηνευτικών κανόνων των δικαιοπραξιών δημιουργείται όταν το δικαστήριο της ουσίας διαπιστώνει ρητά ή έμμεσα, κατά τη μη υποκείμενη σε αναιρετικό έλεγχο κρίση του, την ύπαρξη κενού ή ασάφειας στη δικαιοπραξία ως προς την έννοια της δηλώσεως βουλήσεως, παραλείπει να προσφύγει στις γενικές ερμηνευτικές αρχές των άρθρων 173 και 200 ΑΚ προκειμένου να διακριβώσει το νόημα της δηλώσεως της βουλήσεως ή να παραθέσει στην απόφασή του τα πραγματικά εκείνα στοιχεία από τα οποία προκύπτει η εφαρμογή των κανόνων αυτών. Στην προκείμενη περίπτωση από τις παραδοχές της απόφασης που αναπτύσσονται πλήρως παραπάνω προκύπτει ότι το Εφετείο δεν διαπίστωσε ρητά ή έμμεσα κενό ή ασάφεια στη σύμβαση των διαδίκων μερών για τη συμφωνία περί υπαγωγής της επίλυσης της υπόθεσης στη διαιτησία, ούτε προσέφυγε σε άλλα στοιχεία για το σχηματισμό της κρίσης του, έτσι ώστε δεν ήταν υποχρεωμένο να προσφύγει στους ερμηνευτικούς κανόνες των άρθρων 173 και 200 ΑΚ. Κατόπιν τούτου, το Εφετείο δεν παραβίασε τους ανωτέρω κανόνες και ο έβδομος και τελευταίος λόγος αναίρεσης, με τον οποίο αποδίδεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η πλημμέλεια από τον αριθμό 1 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, είναι αβάσιμος και απορριπτέος.
VI. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω η αναίρεση πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της και να καταδικαστεί ο αναιρεσείων στη δικαστική δαπάνη της αναιρεσίβλητης εταιρίας (άρθρα 176, 183 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 3-9-2008 αίτηση του Χ για αναίρεση της 1157/2008 απόφασης του Εφετείου Θεσσαλονίκης.

Καταδικάζει τον αναιρεσείοντα στη δικαστική δαπάνη της αναιρεσίβλητης εταιρίας, την οποία ορίζει σε δύο χιλιάδες επτακόσια (2.700) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 3 Δεκεμβρίου 2009. Και
Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 11 Δεκεμβρίου 2009.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ